

# MÁRCIUS TIZENÖT.

Írta: BÁNFALVY GYULA.

1.

Oh Március, Szabadság hirdetője!  
Zsarnok uralmak fényes végzete,  
A rügyfakasztó Isten-kéz erője,  
Te nemzetünknek legszebb ünnepe!  
A Múzsza hódolásra szálljon;  
Köszöntelek, te fényes álom!

2.

A Sorsosztó szentelt avatása  
Tenéked osztá legszebb végzetét,  
Hogy Népjogok rég várt föltámadása  
Nevedhez fízze megjövetelet!  
Szabadság! a Te daléneked  
Életre hívá rabnépeket!

3.

Szabaddá lett a Hit, a Szó, az Eszme!  
A korlátlan' csapongó Gondolat!  
A jobbaggyal urát testvérré tette,  
Egyenlőséggé vált a hódolat,  
És Milljók lelke fojtott vágya  
Beteljült: a Népek Szabadsága!

4.

Megszentelt napja a „Talpra Magyar“-nak,  
Immár nyolc évtizedje szállt tova,

Jegyében vivta — vágyva szabadnak!  
Héroszi harcát egy nép két hona!  
S magyar Felistenek csatája  
Utat tört Legendák honába!

5.

Nagy Március! Szabadság kezdő napja,  
Hős nemzetünk Érted mint harcolta!  
Emlékedet dicsőültté avatta  
Aradnál, ott, a szentelt Golgotha!  
De Kárpát volt a Hon határja,  
S partjának gyöngyös Adriája!

6.

Most? változál oh Március! s mi' szörnyen!  
Nincs Kárpátunk, nincs gyöngyös Adriánk,  
Magyar Hazánk csonkítva, szerte törten,  
Elkárhozásnak átka szállt reánk!  
A Négy Folyót, a Hármas Bércet  
Végleg ragadná el a Végzet!?

7.

„Nem, nem, soha!“ ez lett szívünk imája,  
Ami veszülénk, számon kérjük azt!  
Az Ég nem ad Évezredet hiába,  
Hogy porba hulltan elveszítsük azt!  
Tíz százados Jogunk ez itt lent!  
Hisszük talán még — a nagy Istent!

8.

Oh Március! te Isten hirdetője,  
Öltsed magadra régi alkotod'!  
Magyar szív légyen jöttöd köszöntője  
Ott, tulnan is, hol csak Magyar lakott!

E csonka tönk nem Árpád hona,  
A bércelig terül az otthona!

9.

Az lesz majd Március, ha Kárpát ormán  
Gyujtunk föl majdan újból lángtűzet!  
Ha átmegyünk, át, a Király Hágóján  
Mátyásunk szobrát koszorúzni meg!  
Életre kél a magyar álom  
Ha zászlónk ott leng: Kolozsváron!

10.

Ha majd Segesvár árva, bús határát  
Lepik magyar nők s lányok ezrei,  
Petőfi „Alföld“-je minden virágát  
Jelöltelen sírjára hinteni!  
Magyar! vezeklés lett a sorsod!  
Kereszted' bűnbe esve hordod!

11.

Ha majd küszöbjeidre — Kassa Dómja  
Hullunk, bűnbánón térdet hajtani!..  
Oh, megbocsátja-é Rákóczi csontja,  
Hogy nem tudhattuk itthon tartani!  
Arad, Pozsony s szent név annyi sok!  
Magyar nap rátok még virradni fog!

12.

Oh Március, taníts, nevelj a Tett-re!  
Prófétád szobra, ott a nagy Dunán,  
Boruljon lángba és népét vezesse..  
Riadjon föl, harsogja harsonán:  
Keletre, ugy Éjszakra, Délre elmegyünk  
Vesztett Honunkat visszavenni! Esküszünk!